

O svátku Uvedení Páně do chrámu 2. února jsme si připomněli Den zasvěcených osob. Tedy těch, kdo zaslechli Boží hlas a neváhali jej následovat.

Jejich kroky prošlapávají cestu i nám, ukazují směr našeho pozemského putování. Jak asi vypadala jejich pouť na začátku? Nejistě přešlapovali, kráčeli, nebo přímo běželi? „Každý z nás je originál, proto i každého Bůh oslovuje jedinečným způsobem. U někoho je to láska na první pohled, u jiného jemné přemlouvání po dlouhou dobu. S jistotou se dá říci jediné to, že první, kdo na tuto cestu zve, je Bůh. Člověka zasáhne natolik, že okolní svět se vším všudy vybledne. Neznamená to, že odpovědět na toto lákavé Boží pozvání je vždy jednoduché, ale určitě jde o dobrodružství, které probouzí v hlubině srdce přitažlivou radost,“ říká sestra Vojtěcha Zikešová z kongregace sester františkánek Marie Immaculaty. O vnitřním hlase, o němž se nedá mnoho vypovědět, svědčí i benediktnin P. Prokop Siostrzonek, břevnovský arcioopat: „Je to podobné, jako když se člověk zamiluje. A pak je ještě druhý způsob, jak mluví Bůh k člověku – a to skrze osobní setkání s jiným člověkem. Onen někdo může změnit naše životní směřování.“

Podaná ruka druhého člověka, díky němuž můžeme „prohlédnout“, ovšem vede k další otázce: Být řeholníkem je člověk povoláný už od narození, nebo se jím teprve stává? „Kdyby se člověk zasvěcenou osobou rodil, asi bychom mu po narození dávali místo plen hábitek z pytlůviny, aby si zvykal. Mám však takovou soukromou teorii o ‚Boží anténě‘, o jakémsi šestém smyslu pro Boží věci, který má dotýčný opravdu již od narození. Když pak člověk tento smysl v mládí rozvíjí, může se jeho anténa naladit také na vlnu, která vibruje směrem k řeholnímu životu,“ vysvětluje P. Zdeněk Jančařík ze salesiánské komunity.

Nikdy jsem toho nelitovala

O pomalém rozvíjení duchovního povolání hovoří také sestra Vojtěcha Zikešová: „Že bych mohla jít i já po cestě života zasvěceného Bohu, mně napadlo už v dětství. Netuším, kolik mi tehdy bylo. Pak jsem na to ale zapomněla až do maturity, kdy Bůh začal dobývat mé srdce. Trvalo mi dva roky, než jsem odpověděla své ano. Ten poslední rok před přihlášením do kláštera jsem v sobě hodně bojovala, ale svého rozhodnutí jsem zatím nikdy nelitovala. Naopak, své povolání pokládám stále za větší dar.“

A jak pokračuje cesta budoucího řeholníka, který se na chvíli zastaví před branami kláštera – zaklepe a chce vejít dál. Co jej čeká na začátku? „Mít nablízku zkušeného bratra či sestru, kteří už ve svém řeholním povolání ušli kus cesty, je moudrou praxí počáteční formace. Nejdůležitějším časem je rok noviciátu, který má být prožíván v ústraní a tichu, aby mohl zaznít ten jemný Boží hlas,“ přibližuje sestra Vojtěcha, jež pomáhá novickám v kongregaci sester františkánek Marie Immaculaty již osmým rokem.

Mnoho řeholníků a řeholnic nám slouží jako vzor. Mohou nás inspirovat v mnohém – třeba i v myšlence nekráčet přesně v jejich stopách, ale vyšlapávat si ty vlastní. „Noviciát mi pomohl oprostít se od romantických ideálů a chápat řeholi realisticky. Dost to bolelo. Zjistil

jsem, že mi žádný smrtelný člověk nemůže sloužit za vzor. Vzory fungují, když jste na začátku cesty. Jenže od určitého okamžiku musíte najít svůj styl, své pochopení Boha, světa i sebe – a žít svůj život, nikoli život svého vzoru,“ uzavírá bratr Bonaventura Ondřej Čapek z pražské komunity bratrů františkánů.

Karolína Peroutková

Snímek Michael Bujnovský/Člověk a Víra. (V kostele sv. Vojtěcha v Opavě složila 3. ledna sestra Noemi Eva Jakubcová své doživotní sliby.)

Publikované s láskavým dovolením redakcie časopisu Katolický týdeník (2021/5)

The post [Řeholníci a řeholnice ukazují směr](#) appeared first on [Zasvětený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)